52e jaar. -- Nr 117. EERSTE BLAD. Zaterdag, 30 September 1905.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 30 SEPTEMBER 1905.

VAN ALLES WAT.

Een puur blauw doktoorken wilde laatst tegenover eenen priester het niet-bestaan der ziel bewijzen en vroeg hem : « Hebt gij ooit eene ziel gezien ? » — « Neen. » — hebt gij ooit eene ziel gehoord ? » — « Neen. » — « Hebt gij eene ziel geroken ? » — « Neen. » — Hebt gij eene ziel gesmaakt ? » — « Neen. » — « Hebt gij eene ziel gevoeld. » — « Ja, God zij dank, antwoordde de priester. — « Nu, goed, ging de geneesheer voort, nu hier hebben wij vier zinnen tegen eenen, en daaruit besluit ik dat er geene ziel bestaat. »

De priester stelde nu zijnerzijde de vraag : « Vermits gij doktor in de medecijnen zijt, zeg mij : Hebt gij ooit eene smart gezien ? » — « Neen. » — « of gehoord ? » — « Neen. » — « Geroken ? — » Gesmaakt ? » — Neen. » — « Gevoeld » — « Ja. » — Alzoo » vervolgde de priester, « hier hebben wij vier zinnen tegen eenen, welke bewijzen dat er geene smart is, desniettegenstaande weten wij dat de smart bestaat. »

***

Men hoort dikwijls zeggen : « De menschen zijn nu zoo sterk, zoo gezond niet meer als in den ouden tijd. »

Is dat waar ?

Ja, misschien, indien men door « ouden tijd » den tijd van Mathuselem zaliger verstaat ; neen, indien men — zoo als gewoonlijk geschiedt— daardoor den tijd verstaat waar de menschen die nu oud zijn, jong waren.

Van 1841 tot 1850 waren er jaarlijks in België, op 100 inwoners 2-44 overlijdens ; van 1851 tot 1860, 2-22 ; van 1861 tot 1870, 2-31 ; van 1871 tot 1880, 2-27 ; van 1881 tot 1890, 2-06 ; van 1891 tot 1900, 1-93.

Over zestig jaren stierven er dus jaarlijks 244 menschen op 10,000 ; nu sterven er maar 193 op 10,000. Dat is een zeer groote vooruitgang. Indien het zoo voortduurt, zou slimmenken zeggen, zullen de menschen weldra niet meer sterven ; dan zal men moeten zorgen om de wereld grooter te maken.

Deze onophoudende vermindering in het getal der overlijdens bewijst ten duidelijkste dat de voorwaarden der openbare gezondheid, sedert zestig jaren, op *verheugende wijze veranderd zijn*. De vooruitgang zou nog veel grooter geweest zijn, indien, gedurende die zestig jaren, het « alcolismus » gelijk de geleerden zeggen, de zatlapperij, gelijk wij Vlamingen, dat ding maar vlakaf noemen, niet even spoedig vooruitgegaan ware als de openbare gezondheid.

Dank aan de genever flesch, heeft de dood een deel teruggewonnen van het veld dat zij verloren had. Kon men het drankmisbruik uitroeien, dan zou de sterfte onmiddelijk dalen op 150 per 10,000 en misschien nog veel lager.

Laat ons dus niet zeggen dat de menschen niet meer zoo gezond zijn als vroeger : zij zijn gezonder en sterker ; maar er zijn er meer dan vroeger *die zich zelfmoorden met dikwijls in de flesch te kijken.*

***

Men zoekt al meer dan 100 jaar naar het geheim van een bestuurbaren ballon en men zal er nog wel 100 jaar naar zoeken.

Op vasten grond heeft een mensch nog al wat te zeggen, maar in de lucht of in het water is hij van zijn terrein en hij heeft er niet veel in te brengen. De mensch is geen vogel, ook geen visch of waterdier, hij is doodeenvoudig een grondlooper.

In de lucht of in 't water moeten wij het dus niet gaan zoeken, want wij zullen 't er nooit vinden.

***

In den aangroei der bevolking van Europa staat Duitschland op den hoogsten en Frankrijk op den laagsten trap. Duitschland's bevolking vermeerdert per millioen-zielen met 15 duizend. Frankrijk won er per millioen maar 1700 bij. België won er per 10 duizend per millioen en komt onder dit opzicht op den 5e rang. Men moet geen voornaam berekenaar zijn om uit te maken wat het lot van Frankrijk voor de toekomst worden moet.

***

BUURTSPOORWEGEN. — De Nationale Maatschappij der Buurtspoorwegen, welke reeds in uitbating heeft 118 lijnen, een geheel uitmakende van 2610 kilometers, breidt haar net nog gedurig uit. De speciale bladen kondigen thans de openbare aanbesteding aan van verscheidene nieuwe lijnen en nog andere zullen volgen.

Sedert 1 Januari van dit jaar heeft de Nationale Maatschappij werken in aanbesteding gelegd voor eene som van meer dan vier miljoen frank, de levering van bieljen, riggels en rollend materieel niet inbegrepen.

De tegenwoordige toestand der Nationale maatschappij kan samengevat worden als volgt : Vergunde lijnen 144, met eene lengte van 3497 kilometers ; lijnen in uitbating, 118, met eene lengte van 2610 kilometers ; lijnen in aanleg en binnen kort aan te leggen, 26 met eene lengte van 887 kilometers.

De stukken betreffende de aanvraag tot vergunning zijn aan de regeering gezonden voor 25 nieuwe lijnen, met eene lengte van 436 kilometers.

Het is belangwekkend vast te stellen dat de tot hiertoe vergunde lijnen een kapitaal vertegenwoordigen van 210 miljoen, dat onderschreven is door den Staat, de provinciën en de gemeenten, wederzijds voor 85 miljoen, 59 miljoen en 62 miljoen ; de bijzonderen zijn slechts voor 4 miljoen tusschengekomen.

***

LEGERAANWERVING. — In Japan bestaat ook de loting, doch slechts 25 % der lotelingen die er in loten worden bij het leger ingelijfd.

Men kiest de gezondste en sterkste personen uit.

De andere worden in de reserve geplaats.

***

HOEVEEL WEEGT DE AARDBOL ? — Een kubieke decimeter aarde weegt 5 1/2 kilos.

De wereld heeft een voluum van 259,880,000,000 Engelsche kubieke mijlen. De Engelsche mijl is 1609 meters. Het gewicht van den aardbol, zonder de drukking der lucht, bedraagt 6,666,250,000,000,000,000 ton.

***

GENEESHEEREN. — In Engeland heeft men 150 geneesheeren per honderd duizend inwoners.

Duitschland heeft er 48, Zwitzerland 42, Rusland 12.

De klokken.

Gij hebt ze allen blijde hooren medejubbelen met onze nationale feesten : zij zijn de stemmen die medeleven in ons Christen en Belgisch leven. En toch 't schijnt dat men al minder en minder de beteekenis der klokken begrijpt ; zelfs in de steden worden er menschen gevonden die gaarne alle klokken tot het stilzwijgen zouden doemen.

Men spreekt tegenwoordig veel, misschien te veel, van verbroedering, van eendracht tusschen de menschen. Ehwel, de klokken zijn daar de uitdrukking van. Zij mengelen zich in gansch ons leven bij de bijzonderste daden die bij elken mensch terugkomen. Luide bommelen ze blijde bij doop en trouwfeest. Dof en droef dommelen ze bij eene begrafenis en weenen... O iedermaal dat ik die doodsklok hoor, bevangt mij een gevoel van deelneming : ik als mensch beween dan mijnen medemensch die den uitersten strijd volstreden heeft... en in die klokken hoor ik die smeekende stemme om een gebed als hulpe en ik kan niet nalaten te bidden : Heere geef hem de eewige rust en dat het eeuwig licht hem beschijne !

Maar bij feest en hooggetij beseffen wij dat de klokken tot de parochie behooren, dat het leden zijn van de parochie — Als 's avonds voor een Zon- of feestdag alle de huisgenoten rond den disch geschaard zijn, dan kondigen de luidende klokken het feest van 's anderdaags aan, feest dat een oogenblik van blijde afwisseling zal komen brengen in het anders zoo eentoonige werkersleven.

En dan 's morgends als de zonne overal leven giet dan klinkt de Angelus, wat later de eerste Mis en de geloovigen spoedigen zich ter kerke om op de uitnoodiging der klok hunnen Heer in hunne ziel te ontvangen.

En verder in den morgend luidt het voor de Hoogmis, gewoonlijk de parochiemis, en later weer voor de Congregratie...dan de Angelus op middag, dan Verspers, Lof en 's avonds weer den Angelus.

En zoo vereenigt die openbare stem alle de parochianen in eene geestelijke vereeniging, waar allen ten minste in den geest deel nannemen, zoo doet zij allen verbroederen, leven en gevoelen dezelfde gedachten, en dooft door haar geluid al de vreemde geruchten van haat, tweespalt en kleingeestige ruzie...

En dan, ik spreek nog niet van het openbaar leven waaraan ze deel nemen. De parochiegeest is niet besloten in enge begrippen : hij omvat in verderen kring het Vaderland. O in tijden van droeve woeling, dan riepen onze torenbewoners allen ten strijde, zij jubbelden bij overwinning... En nu nog als 't Vaderland feest viert dan roepen zij allen naar den tempel om er den Almachtigen te bedanken voor al hetgene Hij in zijne vaderlijke goedheid aan ons land heeft geschonken.

O 't verwondert mij niet dat de boeren, de Brigands, in den droeven Franschen tijd, hun leven veil hadden om hunne klokken te redden tegen de plunderzucht der Sansculotten.

Zouden onze dorpelingen tegenwoordig nog zooveel over hebben voor hunne klokken ? Ik hoop het en ben er van overtuigd, want van dag tot dag wordt de parochiegeest meer en meer ontwikkelt, oude en kleingeestige veet wordt bijgelegd en men leert al wat meer, naar St-Paulus woord, elkanders lasten dragen.

Waarom bidden !

Een buitenjongen kwam bij moeder terug uit het krijgsleven. 't Was Zondag.

— Gaat ge mee naar de mis met mij ? vroeg de moeder.

— Ah neen, ziet ge moeder ! Ik heb gereisd, ik heb Brussel, Antwerpen bezocht, den dierentuin, olifanten, eeuwen gezien ; ge verstaat wel dat ik veel te verstandig ben om nu nog te bidden gelijk het vrouwvolk.

— Zoo, mijn jongen, gij hebt God niet meer noodig omdat ge dat alles gezien hebt !

— Ja wel, moeder... maar... ik redeneer ik, ziet ge, zeg bij mij zelven : er kan mij niets gebeuren, of 't moet zoo gebeuren, onnoodig dus God lastig te vallen om iets te vragen.

***

De brave moeder gaat alleen ter kerke, en te huis gekomen, maakt ze niets gereed voor het middageten.

Om twaalf ure komt de geweze soldaat te huis : niets op tafel, geen vuur in den heerd !...

— Gaan we in de stad middagmalen, moeder ?

— Neen.

— Maar ge hebt niets gereed...

— Ja, uwe redeneering heeft mij ook verstandig gemaakt. Ik heb ook bij mij zelven gezegd : niets gebeurt er of 't moet zoo zijn, onnoodig dus mij te vermoeien : als mijn zoon een goed middagmaal moet hebben zal hij het toch hebben, en moet hij het derven dan zal hij het toch derven.

***

De zoon verstond de les.

— Moeder, zei hij, maak als 't u belieft het eten gereed, en Zondag gaan wij samen naar de mis.

O Edel Christibloed !

(Salvete Christi vulnera).

U, christiwonden, groet en heil,
U, liefdepanden zonder peil,
Gij stuwt, o beekjes, langs uw boord
Uw bloedroö golfjes altijd voort.

Gij schittert al de sterren doof,
Geurt meer dan roos en balsemloof,
Zijt kostbaar boven edelsteen,
En zoeter, ja dan honing zeem.

Gij opent voor ons krank gemoed,
Een schuiloord aangenaam en zoet,
Waar nimmer haat noch woede van
Den wreeden vijand binnenkan.

Hoe valt in 't Voorportaal, o Heer !
De geesel op uw naaktheid neer !
Wie telt de droppels Godsbloed die 't
Doorhakkeld lichaam nedergiet !

o Wreedheid ! 't Voorhoofd goddlijk schoon
Doorkerft een scherpe doornenkroon,
En prompe nagels gaan medeen
Door handen en door voeten heen.

En nadat hij in liefdevlam
En willens vrij te sterven kwam,
Doorboort een lans nog 't hert zoo teer,
En 't tweevoud vocht vloeit zijlend neer.

Ja opdat niets den vrijkoop schort',
Zie hoe hij uitgeperst nog wordt,
Zich zelven, neen, niet meer gedenkt,
Maar ons zijn laatsten bloeddrop schenkt.

Komt bij, gij al'met smert belaân
Van zonden en van euveldaân.
Wie in dit zaalgend bad zich wascht
Wordt van de zondvlek reingeplast.

Hem die aan 's Vaders rechterhand
Gezeten is, dan dank verpand ;
Hem die ons vrijkocht door zijn Bloed,
En door zijn Geest ons sterkt en voed.

L. M.

Tentoonstelling van Luik.

Wegwijzer van den bezoeker.

TUINEN open tot 11 ure 's avonds.

HALLS open tot 5 1/2 ure 's avonds.

PAVILLOEN DER STAD LUIK, Park der Boverie, open tot 5 1/2 ure s'avonds.

PALEIS DER OUDE KUNST, open tot 5 1/2 ure, inkomprijs 50 centiemen.

OUD LUIK. — Open tot 11 ure 's avonds.

In het Oud Luik, bezoek aan de KOOLMIJN

Bezoekt den PHOTORAMA en den NIEUWEN CINEMATOGRAAF LUMIÈRE.

Bezoekt het AQUARIUM in den Acclimatatietuin.

Gaat naar het HOTEL DU LAC, Boulevard d'Avroy, 250, Luik. (Ziet de aankondigingen).

Instelling van Choux de Paris, O. Lallement, in het Fragnéepark, Ziet de aankondigingen.

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 19 OCTOBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 201 koeien en kalveren, 211 vette varkens en 1377 magere varkens, schapen, 1.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. HUYDTS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Herziening der kiezerslijsten.

De kiezerslijst voor 1906-1907 is ter beschikking der katholieke kiezers in het lokaal van den Volksbond St-Maternus (Hondstraat). Al de katholieken zijn dringend verzocht dezelve te komen raadplegen, 's maandags, 's dinsdags, 's donderdags, van 9 tot 12 ure 's morgens, en 's zondags van 4 1/2 tot 6 u. 's namiddags, zich te verzekeren of hun naam ingeschreven is met het getal stemmen waarop zij recht meenen te hebben en desnoods de vergissingen vast te stellen.

Hunne reclamatiën worden ontvangen tot 31 October en zullen dan aan het gemeentebestuur overhandigd worden.

Dinsdag heeft in onze stad het **huwelijk** plaats gehad van M. Georges Van den Born met Mejufvrouw Emma Libot.

GENOOTSCHAP VAN DEN **H. Vincentius à Paulo**. —Aanbidding van den eersten vrijdag der maand, den 6 Oct. aanstaande in Onze-Lieve-Vrouw Kerk, van 2 tot 6 ure.

Om half zes Lof en fransch sermoon.

ASSOCIATIE VAN HET H. SACRAMENT EN VAN HET WERK DER ARME KERKEN. — Vrijdag 6 Oct., om 5 1/2 ure, Lof en fransch sermoon in O.L. Vr. kerk. Aanbidding van 2 tot 6 uren.

Aanstaande Maandag 2 October gedurige aanbidding in de Kerk der Clarissen : alsook Woensdag 4 October feestdag van den H. Vader Franciscus : en den 1ste Vrijdag der Maand, zal het Allerheiligste Sacrament ter aanbidding uitgesteld worden van af 7 uren 's morgends, tot namiddag 5 u. het Lof zal plaats hebben om half 5.

Gedurende de geheele Maand October zal alle dagen het lof plaats hebben met rozenhoedje om half 5.

St-Truiden. — SCHIELIJKE DOOD. — *Het parket.* — Woensdag, het kwartier voor drie ure, heeft het parket van Hasselt, vertegenwoordigd door de heeren Van Straelen, substituut van den Procureur des Konings ; Nossent, onderzoeksrechter, en Polus, adjunct-griffier, hier een bezoek gebracht in het stedelijk hospitaal, in de Capucienenstraat, ten einde over te gaan tot de lijkschouwing van Anatole De Haes, bijgenaamd *Fidèle*, werkman, maandag nacht schielijk overleden in de snikerfabriek van Stayen.

Het parket was vergezeld van de heer en Jadoul, wetsdoktor te Hasselt ; Timmermans en Herman, geneesheeren te St-Truiden.

Een verzekeringsinspector van Antwerpen vergezelde genoemde heeren. Er schijnt te blijken uit het gedane onderzoek, dat er vergiftiging door koolzuurstof in het spel is.

In alle geval, heeft men eene partij bloed van den overledene gezonden aan den heer Bruylants, professor te Leuven, ten einde ontleed te worden.

Het is bij den kalkoven dat men De Haes dood heeft gevonden. Binnen eenige dagen dus zullen wij weten wat er eigenlijk van de zaak is. Het parket is met den trein van 6 1/2 ure terug naar Hasselt getrokken.

Bericht. — Te gelegenheid van de FOOR VAL LUIK zal de volgende nachttrein ingericht worden op zondagen 1, 8, 15, 22 en 29 October, tusschen Luik-Jonfosse en Hasselt :

Liége Jonfosse D.	11,58
» Palais	12,3
» Vivegnies	12,10
Herstal	12,16
Milmort	12,28
Liers	12,35
Villers Jup.	12,42
Glons	12.52
Nederheim	12,58
Tongeres	1,8
Hoesselt	1,19
Bilsen	1,24
Beverst	1,31
Diepenbeek	1,38
Hasselt A.	1,47

Te rekenen van Herstal zal deze trein enkel reizigers opnemen voorzien van terugkaarten of abonnementen.

OFFICIEELE AKTEN.

Bij koninklijk besluit van 25 September 1905, wordt het Kruis van 1e Klas verleend aan den heer Vanmarsenille (F. N.) provinciaal raadsheer en burgemeester der gemeente Borloo, als belooning der diensten door hem bewezen gedurende eene loopbaan van meer dan vijf en dertig jaar.

Hern St-Hubert. — Met veel pracht en luister werden Zondag te Hern de teesten der Belgische onafhankelijkheid gevierd.

De herinneringsdag werd 's avonds te voren aangekondigd door kanongeschut. 's Morgens om 9 uren werd eene plechtige Hoogmis met « Te Deum » aan den Allerhoogste opgedragen om Hem te bedanken voor al de Zegeningen en weldaden die Hij in zijne oneindige goedheid aan ons dierbaar vaderland geschonken heeft.

's Namiddags om kwart voor drie vormde zich een prachtige stoet aan de tramhalt van Hern. Aan den heer Hubert Vanvinckenroye oudsten zoon van onzen achtbaren Heer Burgemeester was de eer beschoren voorop te gaan gezeten te paard, uitgedost in heerlijke kleedij, met een kruis in de hand waarop men de woorden las. « *In hoc signo Vinces* » door dit teeken zult gij overwinnen, en waaraan een prachtig nationaal vaandel wapperde. Langs iederen kant had hij een gendarm en achter hem twee veilmannen, dan volgden vier ruiters met harige ..... geharnast in 't staal.

Toen kwam de jeugd. Jongens en meisjes met een driekleurig vaantje stappen al zingende voort, met den heer onderwijzer G. Benats in hun midden.

Toen was de beurt aan een praalwagen, door iedereen bewonderd, voorstellende de tomben als romeinsch overblijfsel, hij werd statig voortgetrokken door vier schoone paarden.

Een ruiter te paard volgde met het prachtig vaandel van het « Matigheidsgenootschap ». Achter hem de leden des genootschaps allen omgord met een schoone driekleurige sluier.

De Fanfaren van Hoesselt met hunnen achtbaren voorzitter Mijnheer Notaris van Bockrijck aan het hoofd, had den daar achter voort schoonparreddoubles uitgevoerd.

Na de Fanfaren was de beurt aan de Véloclub met smaakvol versierde rijwielen en nationale vaantjes, achter een primitief rijwiel, het eerste van het soort, dat veel opzien baarde.

De duivenmelkers gezeten op een praalwagen, vol kleur en vol bloemen, waren aan 't inkorven terwijl weer andere aan 't constateer werk waren, nu en dan ontsnapte een snelvlieger uit de prachtige kooi.

Nu stapte.... een schoone koe, schoon versierd, voorstellende de veeverzekering en achter haar de voorzitter met zijne Leden. Dan de leden van de pensioenkas.

Toen was het de verbeelding der Spaansche overheersching. Philippe den IIde met zijn gevolg te paard, welke ieder bewonderde. Hoe heerlijk waren deze struische jongelingen in hun prachtig kostuum, en zoo flink te paard gezeten ! Dan volgde de praalwagen de « Kluchtige Jongens van Vrij-Hern ». Iedereen heeft eens hartelijk kunnen lachen met deze kranige jongens en met de kluchtige liederen die zij uitvoerden.

De beurt was nu aan de verbeelding der Fransche Overheersching, Napoleon den 1ste en zijn eerste grenadier. Ieder vond Napoleon den 1ste in zijne schoone kleedij en zijne deftige houding, alsook zijn eerste grenadier, het bestwel in zijne rol, en nu en dan steeg achter hen een handgeklap op.

Een zeer schoone wagen, door vier ossen, kunstmatig versierd, langzaam voortgetrokken. Verbeeldde al de ambachten van het dorp die er met behendigheid uitgevoerd werden. Wat hebben deze mannen zich wel van hunne taak gekweten, wat een ijver !

Toen kwam de Hubertus vereeniging. Hubertus met Edellieden. Hun deftig voorkomen, hunne statige houding, hnune rijke kleedij bracht in verrukking de toeschouwers. Men herrinnerde zich hier de schoone geschiedenis van Hubertus toen hij op jacht zijnde, het hert hem ontmoette met het kruisbeeld tusschen de horens, tooneel dat in Hern plaats greep, beweren geschiedschrijvers.

Leopold I en Leopold II volgden nu met hunne beschermers, welke schoone gelijkenis en hoe pronk beide hunne rol ! Ook baarden zij veel opzien.

Een groot getal ruiters, met schoon versierde paarden, en allen omgord met eene prachtige driekleurige sluier reden voor de gemeente-overheid, waarachter het kerkbestuur met hunnen beminden Herder aan het hoofd en eindelijk het Armbestuur.

Na al de straten van het dorp doorkruist te hebben wendde zich den stoet naar het kasteel van Hardelingen om daar aan den Weledelen

---

STANHOPE

DE

Amerikaansche detective.

(19e vervolg.)

Alan trof dit alles zeer onaangenaam, doch hij troostte zich met de gedachte, dat deze Grip heel best een goede speurhond kon zijn al was hij geen heer.

De man had zich goed op zijn gemak in den hem aangewezen stoel uitgestrekt en begon weer te krassen :

— Ik ken uw zaak heel nauwkeurig. Ik nam inlichtingen op het bureau ; dat spaart tijd.

Hij begon in zijn zakken te zoeken en haalde er een bundel papieren uit, waarin hij druk begon te rommelen ; daarna draaide hij zijn stoel gemakkelijk naar de tafel en spreidde daarop zijn memorandum uit.

— Mijne instructie, vervolgde hij, luidt, de zaak naar eigen goeddunken uit te voeren. Ze laten mij de vrije hand en dat is juist wat ik begeer... Ik heb dan al eenige aanteekeningen gemaakt... O ja, daar is het ! Daisy Burton, eenige dochter van Archibald Burton — op geheimzinnige wijze geroofd. Alan Burton — oom van het kind ; Lea Burton, de stiefmoeder — eenigszins geheimzinnig — een weinig onder verdenking.

— Halt ! viel Alan hem ruw in de rede. Van wien hebt gij die inlichtingen ?

— O, ik heb mij ingelicht, antwoordde de man kalm. Dat behoort mede tot het werk van een detective. Het moet u daarom niet verwonderen, als ik u zeg, dat alle feiten mij bekend zijn.

Alan voelde het klamme zweet op zijn voorhoofd. Goede hemel wist die gewone man, wien elke fijngevoeligheid scheen te ontbreken, werkelijk de intiemste voorvallen in de familie ?

Nu, ging Grip voort, er valt het volgende te overleggen :

Daisy Burton is eenige erfgename. Is zij er niet meer, dan gaat het geheele vermogen aan de tweede vrouw van den overledene ; wordt ook zij uit den weg geruimd dan komt het aan u.

— Halt, mijnheer ! riep Alan, toornig opspringend. Hoe durft gij het wagen, zulke ongehoorde dingen uit te spreken ?

Grip was eveneens opgestaan. Hij schoof de handen onder de slippen van zijn jas, en op de teenen op en neêr wiegelend, zegde hij vergoelijkend :

— Het was immers maar een veronderstelling, verder niet. De bewuste dame is immers nog hier in huis, nietwaar ?

— Zeker.

— Nu, dan kunnen wij het onderzoek beginnen, meende de detective ; voor alles, M. Burton, moet ik mevrouw uw schoonzuster zien.

Een lichte schrik werd merkbaar op Alan's gelaat.

— Dat is voor het oogenblik onmogelijk. Zij voelt zich onwel.

— Des te beter, antwoordde de onbarmhartige detective. Het zal dan gemakkelijker zijn, haar de waarheid te ontlokken. In ieder geval moet ik mevr. Burton zien en ook de andere personen, die hier in huis zijn, natuurlijk zonder dat ze weten, wie ik ben.

Alan had grooten lust, den kerel het raam uit te werpen ; doch hij bedwong zich en vroeg ongeduldig :

— Is dat dan zoo bepaald noodig ?

Grip zette een verwaand gezicht.

— Zou ik het anders verlangen ? Zelf spreken wil ik haar niet, want tegenover mij zou ze te goed opletten en zich niet verraden. Het is beter, dat gij met haar spreekt. Hier hebt gij de noodige aanteekeningen over de vragen, die gij haar stellen moet zonder haar argwaan op te wekken.

Alan nam het stuk papier werktuiglijk aan. Het voorstel van Grip kwam hem hoogst ongelegen. Als Lea nu verscheen, en zij zou ongetwijfeld gevolg geven aan zijn verzoek, hoe licht konden dan haar onoverlegde woorden haar eigen veiligheid en de zijne in gevaar brengen ! Kon hij haar tenminste een waarschuwend teeken geven ! Doch aan het scherpe oog van zijn kwelgeest zou dat bezwaarlijk ontgaan.

Met zichtbaren tegenzin belde hij om den knecht, wien hij gelastte, Lea mede te deelen, dat haar schoonbroer dringend om een onderhoud verzocht.

Toen vroeg hij aan den speurder :

— Waar wilt ge u verbergen ?

Zoekend zag Grip om zich heen tot zijn blik viel op de wapenkast.

— Zou ik daarin kunnen ?

— O ja.

— Maar de deur is gesloten, zegde Grip, aan het slot morrelend.

— Volstrekt niet.

En Alan voegde zijn pogingen bij die van den detective.

Een poos was beider krachtsinspanning te vergeefsch ; plotseling echter gaf de deur mee en voor de verbaasde mannen vertoonde zich de gehurkte figuur van den orgeldraaier.

Als een gier op zijn prooi schoot Grip toe op den ongelukkigen muzikant, trok hem uit de kast en wierp hem voor Alan's voeten.

— Hoe lang hebt ge in die kast gezeten ? vroeg Alan, wien de stoornis wel verraste, maar niet onwelkom was, daar het gevreesde onderhoud met Lea er door kon verschoven worden.

Doch de orgeldraaier was weer doofstom geworden en zag Alan smeekend aan, de zonderlingste gebaren makend.

— Bah ! riep Grip ; die kerel houdt zich maar zoo. Hij is al zoo min doof en stom als ik. Zeg, kerel, geef antwoord... Hij schudde hem heen en weer... Hoe zijt ge daarin gekomen ?

De speelman gaf met geen enkel teeken of gebaar te kennen, dat hij het verstond. Hij ontrukte zich plotseling aan de handen van Grip ; haalde zijn orgeltje uit de kast en hing dat met triomfantelijk gebaar aan den riem van zijn lijf.

— Zet dat ding neer ! beval Grip toornig.

In plaats van te gehoorzamen, begon de man een melankolisch wijsje te spelen, daarbij stap voor stap wijkend voor den detective.

Het tafereel was zoo kluchtig, dat Alan, ondanks zijn toorn en ontroering, onwillekeurig moest lachen. Was Lea nu maar binnengekomen ! Hij zou nu de beste gelegenheid hebben gehad, haar ongemerkt een paar woorden toe te fluisteren. Doch zij vertoonde zich niet.

Intusschen had Grip zijn offer weer aangegrepen.

— We moeten dien kerel voorloopig ergens brengen, zegde hij tot Alan, tot ik tijd heb, hem op den tand te voelen. Ik verwed mijn kop er onder, dat er iets anders dan een orgeldraaier in hem steekt. Kunt ge niet zonder opzien te haren, een agent van policie laten roepen ?

— We zullen hem liever opsluiten, stelde Alan voor.

— Opdat hij ons ontsnapt ? Merkt ge dan niet, dat die kerel een spion is ? Het is beter hem scherp in het oog te houden.

Zonder verder tegen te spreken opende Alan het venster en zag buiten.

— Nergens een agent te zien, zegde hij. Zou het niet het beste zijn, hem maar weer de straat op te sturen ?

— Ge schijnt den kerel te willen helpen ontvluchten, zegde Grip waantrouwend. Daarvan komt niets. Ik zal zelf wel opletten. Die sinjeur is mij te verdacht. Ik wil er meer van weten.

Op dat oogenblik werd de deur opengerukt en Millie snelde naar binnen. Verschrikt riep zij :

— Mijnheer Burton, wij kunnen mevrouw nergens vinden. Zij is verdwenen !

— Verdwenen ? herhaalde Alan, ten hoogste ontsteld. Onmogelijk ! Zij zal bij juffr. Winnie zijn !

Eer zij antwoord kon geven, kwam Winnie zelf, bleek, met tranen in de oogen. Zij hield een geopenden brief in de hand en gaf hem aan Burton.

— Daar, lees ! riep zij, Lea is weg ! dat komt van uwe wreede houding jegens haar.

— Weg ?

Alan stond verlamd en ook Grip liet bij dit bericht een oogenblik zijn aangehoudene in den steek. Deze maakte gebruik van de gunstige gelegenheid, sprong op en was in een wip het venster uit. Doch Grip snelde toe en schoot een revolver af, gelukkig zonder hem te treffen.

Toen hij ten tweeden male wilde vuren, greep Alan hem bij den arm.

— Ik wil niet, dat u schiet.

— O, ho ! schreeuwde Grip zich losrukkend. Gij wilt mij dan bevelen ? Wie zijt gij dan...

— Ik ben hier meester in huis ! Vergeet dat niet !

Deze strenge terechtwijzing ontnam den detective alle zelfbeheersching. Hij wierp zich op Alan en er ontstond een gevecht, waar Grip tot zijn nadeel moest ervaren, dat Alan Burton niet alleen een salonheld, maar ook een ervaren bokser was.

Onder de worsteling raakte er iets los aan het hoofd van Grip... Op den grond lag een blonde pruik.

— Wat moet dat beteekenen, dat gij in een vermomming hier komt ? vroeg Alan, zijn onrust verbergend achter een hoogen toon. Is uw naam eveneens vervalscht als uw gezicht.

De detective antwoorde niet dadelijk. Met groote gemoedskalmte zette hij de pruik weer op en antwoordde toen koelbloedig :

— Mijn naam is niet Augustus Grip. Niemand kent mij, maar wij zullen elkaar weleens weer ontmoeten !

En zonder zich te bekommeren om de aanwezigen, nam hij zijn hoed en volgde den orgeldraaier langs den ongewonen weg, het venster uit. Bij den hoek der straat nam hij een rijtuig.

— Ik gaf duizend dollars, mompelde hij voor zich, als ik wist, wie die orgeldraaier was. En dien Burton zal ik wel klein krijgen, zoo waar ik Hugh Vernet heet.

Hij vermoedde niet, dat de man, op wien hij geschoten had, een collega en bovendien zijn vroegere intieme vriend Richard Stanhope was.

Ook kwam het niet bij hem op, dat deze hem herkend en een waar genot er in gevonden had zijn spel tegenover Burton te doorzien.

In zijn ijver om den moordenaar van Siebel te ontdekken, was Vernet op het gedacht gekomen onder een of ander voorwendsel door te dringen tot Alan Burton, ten einde diens gelaat en stem van nabij te bestudeeren. Het viel hem niet moeilijk een vel postpapier van zijnen overste te krijgen en het opstellen van de valsche mededeeling betreffende een bezoek van den detective Grip was voor hem van eene kleinigheid.

Eerst ging alles naar wensch ; hij had Alan gesproken en stond op het punt, Lea te zien. Nu had het onverwacht opduiken van dien muzikant zijn spel geheel in de war gebracht. Vernet tandenknarste van woede, te meer, wijl de kerel hem zoo behendig ontglipt was.

Zijn toorn zou waarschijnlijk nog grooter zijn geweest, had hij geweten, dat de voorgewende doofstomme een blaadje papier had achtergelaten, dat Millie op den vloer zag liggen en aan Alan gaf. Ter wille van dit stukje papier ontging zij de gevreesde berisping ; want Alan deed haar geen verwijt over haar zorgeloosheid, waardoor de orgelman gelegenheid gevonden had, naar binnen te sluipen ; hij liet haar zelfs gaan met een vriendelijk woord en gaf haar de boodschap, jufvrouw French, die inmiddels de kamer weer verlaten had, te verzoeken bij hem te komen.

Winnie zat in haar eigen kamer met bedroefd gelaat nogmaals den brief lezend, dien Lea voor haar achtergelaten had.

« Lieve Winnie, schreef zij, ik ga heen, wijl ik moet. Had ik u mijn geschiedenis kunnen meedeelen, dan zoudt ge begrijpen waarom ik dit huis verlaat. Nu is het te laat, en ik kan u slechts één ding verzoeken : blijf, tot ik terug kom. Ik heb uw moeder verzocht, gedurende mijne afwezigheid bij u te komen en zich geheel te beschouwen als meesteres van het huis, dat immers aan mij toebehoort.

» M. Flynn zal al het zakelijke regelen. Vertrouw op mij en vergeet niet

» UWE LEA. »

Nog was Winnie in dezen brief verdiept toen het kamermeisje kwam met Alan's boodschap. Op elk ander oogenblik zou het jonge meisje hieraan ongaarne gevolg hebben gegeven, nu echter hoopte zij iets omtrent Lea te vernemen en daarom snelde zij naar beneden in de bibliotheek, waar Alan wachtte.

— Er is slechts korten tijd verloopen, begon hij, sinds ik u vroeg te oordeelen tusschen mij en een andere. Ik verlang dat niet meer, want

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.